

Sygn. akt VII U 740/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2019 r. w Warszawie
sprawy W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 14 maja 2018 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 18 maja 2018 r. **W. W.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 14 maja 2018 r.

znak: (...) na podstawie której odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wyjaśnił, że w orzeczeniu lekarza orzecznika z dnia 27 marca 2018 r., wydanym w oparciu o opinię konsultanta ZUS

z 19 marca 2018 r., został zakwalifikowany jako częściowo niezdolny do pracy,

mimo to komisja lekarska ZUS uznała go za zdolnego do pracy i odmówiono mu prawa

do renty. Wskazał przy tym, że jest po dwóch artroskopiach lewego stawu kolanowego, zespoleniu kości udowej na skutek wypadku komunikacyjnego w 2004 roku a ponadto

z uwagi na krótszą kończynę dolega mu ból kręgosłupa i stawów kolanowych oraz że jest

na silnych lekach przeciwbólowych. Zaznaczył również, że ostatnio pracował jako magazynier przy załadunku i rozładunku butli gazowych, dziennie około 25 ton ręcznie,

a obecnie stan zdrowia nie pozwala mu podjąć pracy (odwołanie k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 11 czerwca 2018 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy powołał się na treść

art. 57 ust. 1 i art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazując, że ubezpieczony złożył w dniu 14 grudnia 2017 r. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W związku

z powyższym wnioskiem komisja lekarska orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2018 r. orzekła,

że nie jest niezdolny do pracy, a ponadto w ogólnym stażu pracy okresy składkowe i nieskładkowe ubezpieczonego na dzień złożenia wniosku wynoszą 24 lata, 4 miesiące i 9 dni. W tych okolicznościach zdaniem organu rentowego odwołujący nie spełnił przesłanek prawnych warunkujących nabycie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący W. W. urodził się w dniu (...), posiada wykształcenie średnie. W okresie od października 1998 r. do grudnia 2001 r. oraz od maja 2002 r. do lipca 2006 r. pracował jako ochroniarz (strażnik, agent ochrony). W latach od 1 grudnia 2009 r. do 31 marca 2011 r. i od 1 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. odwołujący pracował w firmie (...) M. P. w S. odpowiednio jako dyspozytor-magazynier oraz magazynier-kierowca (świadczenia pracy k. 8, k. 12-14 a.r. – tom „opinia lekarska” in fine).

W. W. pobierał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zasiłek chorobowy w okresie od 29 grudnia 2015 r. do 27 czerwca 2016 r., a następnie świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 90% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego w okresie od 28 czerwca 2016 r. do 25 września 2016 r. oraz w wysokości 75% podstawy w okresie od 26 września 2016 r. do 24 grudnia 2016 r. i od 25 grudnia 2016 r. do 24 marca 2017 r. (decyzje ZUS ws. świadczenia rehabilitacyjnego k. 6 a.r. i k. 14 a.r., tom „opinia lekarska”).

Dnia 22 lutego 2017 r. odwołując ponownie zwrócił się do ZUS o świadczenie rehabilitacyjne. Po rozpoznaniu wniosku, na skutek orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS o braku niezdolności do pracy odwołującego, ZUS (...) Oddział w W. decyzją z dnia 25 maja 2017 r. odmówił mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego (wniosek z 22.02.2017 r. k. 15 a.r., orzeczenia k. 18 a.r. i 19 a.r., decyzja ZUS z 25.05.2017 r. k. 20 a.r. – tom „opinia lekarska”).

W. W. odwołał się od powyższej decyzji ZUS do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych inicjując tym samym postępowanie o sygn. akt VI U 240/17. Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie w pkt I oddalił odwołanie W. W. od decyzji ZUS z 25 maja 2017 r. oraz w pkt II uznał się niewłaściwym w części dotyczącej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i przekazał sprawę do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. (odwołanie S. W., odpowiedź na odwołanie ZUS, wyrok Sądu Rejonowego z 14.12.2017 r. – nieoznaczona karty a.r., tom „opinia lekarska”).

Z uwagi na przekazanie sprawy na podstawie powyższego wyroku Sądu Rejonowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 29 stycznia 2018 r. zawiadomił odwołującego o konieczności złożenia dokumentów w celu rozpatrzenia sprawy o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Po złożeniu w dniu 7 lutym 2018 r. wniosku oraz załączników organ rentowy skierował W. W. na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 27 marca 2018 r. stwierdził, że jest on częściowo niezdolny do pracy do 31 grudnia 2018 r., ze wskazaniem, że niezdolność do pracy pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu i nie można ustalić daty jej powstania. Z powodu zgłoszenia zarzutu wadliwości powyższego orzeczenia sprawa została przekazana do rozpatrzenia komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2018 r. stwierdziła, że W. W. nie jest niezdolny do pracy (pismo ZUS z 29.01.2018 r., wniosek o rentę z załącznikami, orzeczenia: lekarza orzecznika ZUS z 27.03.2018 r. i komisji lekarskiej ZUS z 26.04.2018 r. – nieoznaczone kart a.r., tom „opinia lekarska”).

Decyzją z dnia 14 maja 2018 r. znak: (...) ZUS (...) Oddział w W., wobec orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, odmówił W. W. prawa do renty.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na treść art. 57 w zw. z art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazując, że komisja lekarska orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2018 r. nie stwierdziła, że odwołujący jest niezdolny do pracy, a zatem nie został spełniony pierwszy z warunków określonych w art. 57 ww. ustawy. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że na podstawie dowodów

uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania przyjął za udowodnione okresy: nieskładkowe w wymiarze 1 rok, 4 miesiące i 12 dni i składkowe w wymiarze 22 lata, 11 miesięcy i 27 dni, łącznie staż sumaryczny w wymiarze 24 lat, 4 miesięcy i 9 dni (skarżona decyzja ZUS z 14.05.2018 r. – nieoznaczone kart a.r., tom „opinia lekarska”).

Na podstawie dokumentacji medycznej i opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. Sąd Okręgowy ustalił, że u odwołującego rozpoznano następujące schorzenia ortopedyczne: dyskopatia kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu skoliozy, stan po złamaniu uda lewego wygojony ze skróceniem 2 cm, początkowego zmiany zwyrodnieniowe kolana lewego bez istotnej dysfunkcji i bez stanu zapalnego. W 2004 roku odwołujący przeżył złamanie kości udowej, był leczony operacyjnie przy pomocy gwoździa śródszpikowego. W latach 2006 i 2016 odwołujący przeżył artroskopię lewego kolana. Odwołujący korzystał ze świadczeń rehabilitacyjnych łącznie przez 9 miesięcy, był badany głównie przez lekarzy orzeczników ZUS. Badania RTG z marca 2018 r. wykazały wzmogłą sklerotyzację powierzchni stawowych kości piszczelowych i zaostrenie ich krawędzi i guzków międzykłykciowych, gruboboleczkową przebudowę utkania struktury kostnej lewej rzepek. Badania przedmiotowe odwołującego przeprowadzone przez biegłego, mimo nierówności lewej kończyny, nie wykazały istotnego ograniczenia ruchów, stanu zapalnego ani niestabilności. Odwołujący porusza się z utykaniem na lewą kończynę dolną spowodowane skróceniem kończyny, lecz bez zaopatrzenia ortopedycznego. Podawał przy tym dolegliwości bólowe. Badania uwidoczniły przy tym niewielkie zmiany kręgosłupa, lecz bez dysfunkcji w stopniu powodującym niezdolność do pracy. Odwołujący wykonywał ruchy kręgosłupa swobodnie, w prawidłowym zakresie, bez jakichkolwiek objawów zespołu bólowego. Biegły sądowy M. G. wskazał również, że odwołujący był badany przez innego biegłego lekarza ortopedę w dniu 16 października 2017 r., który ustalił częściową niezdolność do pracy w okresie od 25 marca 2017 r. do 31 grudnia 2018 r. z rozpoznaniem zwyrodnienie kolana lewego. Biegły wskazał przy tym, że sporządzony opis badania ortopedycznego nie dokumentował takiej dysfunkcji która powodowałaby niezdolność do pracy, podobnie jak opis badania sporządzonego przez konsultanta ortopedę w ZUS z 19 marca 2018 r. W ocenie biegłego odwołujący jest zdolny do pracy jaką dotychczas wykonywał (opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii k. 18-20 a.s., dokumentacja medyczna załączona do akt rentowych).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy i akt rentowych, w szczególności dokumentacji medycznej odwołującego. Dowody te nie były kwestionowane przez strony postępowania, a mając na względzie charakter sprawy oraz brak zastrzeżeń do ich treści Sąd uwzględnił je w całości jako wiarygodne. Wymaga przy tym zaznaczenia, że dokumentacja załączona do akt rentowych była częściowo nieponumerowana. Z uwagi na powyższego, do oznaczenia analizowanego tomu akt rentowych zawierającego dokumenty w zakresie informacji

o decyzjach ZUS w sprawie świadczeń rehabilitacyjnych odwołującego oraz związanych z rozpatrzeniem wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy przyjęto nomenklaturę „tom akt opinia lekarska” z uwagi na fakt, iż pierwsze z pism tego tomu to opinia lekarska komórki organizacyjnej ZUS z dnia 4 czerwca 2018 r.

Ustalając stan faktyczny oparł się na opiniach biegłego sądowego lekarza z zakresu ortopedii M. G., którego stanowisko w podzielił w całości. Przedmiotowa opinia została poprzedzona analizą dokumentacji medycznej odwołującego oraz badaniami

na jego osobie, zawierała opis rozpoznanych u niego schorzeń oraz przebiegu ich leczenia. Biegły sformułował wniosek opinii stanowiący odpowiedź na tezę dowodową Sądu w sposób klarowny i jednoznaczny, uzasadnił swoje stanowisko i odniósł się do innych orzeczeń lekarskich wydanych w przedmiocie stanu zdrowia odwołującego się. Sąd uznał ww. opinię za rzetelną i dostatecznie umotywowaną. Wskazać przy tym należy, że odwołujący wnosił zastrzeżenia do przedmiotowej opinii wskazując, iż jest ona niewiarygodna (k. 29 a.s.) oraz

że biegły nie zwrócił uwagi na kolano, lecz na kręgosłup, na który się nie uskarża (k. 38 a.s.). Powyższe zastrzeżenia nie znalazły jednak odzwierciedlenia w treści opinii. Wbrew twierdzeniom odwołującego biegły odniósł się również

do jego schorzenia w zakresie dolnej kończyny i przedstawił swoje stanowisko w tej kwestii. Nadto odwołujący – poza ogólnym stwierdzeniem w tym zakresie – nie wskazał natomiast żadnych okoliczności przemawiających za uznaniem, aby przedmiotowa opinia była niewiarygodna.

Tak sformułowane zastrzeżenia wobec opinii zdaniem Sądu nie mogły skutkować wzruszeniem jej waloru dowodowego.

W tych okolicznościach Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było niezasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii prawa W. W. do renty z tytułu niezdolności do pracy. Na mocy skarżonej decyzji organ rentowy odmówił mu prawa do ww. świadczenia, wskazując, że Komisja Lekarska ZUS uznała go za osobę niebędącą niezdolną do pracy. Odwołujący nie zgodził się ze skarżoną decyzją organu rentowego wskazując, że z uwagi na stan zdrowia nie może podjąć pracy. Spór w sprawie koncentrował się więc wokół tego, czy stan zdrowia odwołującego uzasadnia zakwalifikowanie go jako osoby niezdolnej do pracy, a wobec bezsporności pozostałych przesłanek koniecznych do uzyskania ww. świadczenia, czy w konsekwencji prawo do renty mu przysługuje.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 – dalej jako ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Zgodnie z treścią art. 12 ustawy emerytalnej niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania

po przekwalifikowaniu. Przepis art. 12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. W myśl ww. przepisów osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność

do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność

do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia

i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego,

biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03).

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Mając na względzie treść przywołanych wyżej przepisów oraz prezentowane poglądy orzecznictwa, które Sąd Okręgowy w całości podziela, w toku niniejszego postępowania przeprowadzono dowody z dokumentacji medycznej odwołującego załączonej do rentowych oraz opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Wynikiem tak przeprowadzonego postępowania dowodowego było stwierdzenie, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika, że W. W. choruje z powodu dysfunkcji lewej nogi. W 2004 roku odwołujący doznał urazu w postaci złamania uda, na skutek czego,

a także podjętego leczenia operacyjnego, lewa noga uległa skróceniu o 2 cm. Odwołujący przeszedł również dwukrotnie, w 2006 i 2016 roku, zabieg artroskopii lewego kolana.

Z powodu schorzeń odwołujący na przełomie grudnia 2015 roku i marca 2017 roku pobierał świadczenie rehabilitacyjne z ZUS, przebywał również na turnusie rehabilitacyjnym.

Oprócz powyższych schorzeń u odwołującego stwierdzono również dyskopatię kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu skoliozy. Całokształt powyższych okoliczności stanu zdrowia odwołującego nie uzasadnia jednak stwierdzenia, że jest on osobą niezdolną do pracy.

O ile stan zdrowia odwołującego w obrębie lewej kończyny dolnej cechuje się pewnym ograniczeniem sprawności, to nie ma ona charakteru znacznego. Potwierdzają to w szczególności badania przedmiotowe przeprowadzone przez biegłego ortopedę M. G., w których zanotowano dużą swobodę oraz zakres ruchów lewej nogi oraz kręgosłupa, bez istotnych objawów ubocznych dających podstawę do stwierdzenia znacznego, negatywnego wpływu na sprawność organizmu odwołującego się. Odwołujący prawidłowo wykonywał polecenia w zakresie testów sprawnościowych, choć zgłaszał pewne dolegliwości bólowe. Co prawda odwołujący porusza się z utykaniem na lewą nogę, ale nie wykazuje cech niestabilności ani istotnego ograniczenia ruchów, nie stwierdzono również cech stanu zapalnego.

Stanowisko biegłego było jednoznaczne i nie zostało skutecznie zakwestionowane przez odwołującego. Jak wspomniano przy ocenie materiału dowodowego, podnoszone przez odwołującego się zastrzeżenia do opinii były ogólnikowe i nie odnosiły się do kwestii merytorycznych. Należy przy tym zaznaczyć, że ocena stanu zdrowia danej osoby

w kontekście jej zdolności do pracy musi odbywać się w oparciu o kryteria obiektywne,

do których nie należą odczucia tej osoby. Subiektywne odczucie strony co do jej stanu zdrowia nie może skutkować wzruszeniem wniosków poczynionych przez biegłych z zakresu medycyny, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach i którzy ponadto wydali opinię

w oparciu o całokształt udostępnionej w toku postępowania dokumentacji medycznej oraz badanie przedmiotowe wnioskodawcy oraz w sposób przekonujący uzasadnili swoje stanowisko. W takim wypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 1998 r., II UKN 466/97;

z dnia 18 września 2014 r., I UK 22/14; z dnia 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14; także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017 r., III AUa 258/17). Co prawda odwołujący powoływał się na poprzednie opinie biegłych sądowych ortopedów,

w tym m. in. przeprowadzoną w toku postępowania przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie o sygn. akt VI U 240/17, przy czym należy podkreślić,

iż przedmiotem rozpoznania sądu odwoławczego (sądu ubezpieczeń społecznych)

jest prawidłowość skarżonej decyzji na dzień jej wydania, a w kontekście decyzji odmownej w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy – także z uwzględnieniem stanu zdrowia na dzień jej wydania. Tym samym nawet stwierdzenie przez innego biegłego niezdolności do pracy nie musiało skutkować potwierdzeniem tego wniosku w postępowaniu niniejszym. Nadto Sąd miał na względzie, że biegły M. G. wyjaśnił potencjalne wątpliwości co do rozbieżności w ocenie stanu zdrowia odwołującego na tle orzeczenia lekarza orzecznika ZUS oraz opisu badania konsultanta ortopedy z marca 2018 roku, wskazując przy tym, że w obu przypadkach nie udokumentowano takiej dysfunkcji, która powodowałaby niezdolność do pracy.

Przy ocenie stanu zdrowia odwołującego Sąd uwzględnił również inne okoliczności takie jak wiek oraz posiadane przez niego kwalifikacje. Na dzień orzekania odwołujący miał 55 lat, posiada wykształcenie średnie oraz co najmniej kilkuletnie doświadczenie zawodowe w wykonywaniu pracy jako ochroniarz, magazynier, czy też kierowca. Stąd też powoływanie się przez odwołującego na rodzaj wykonywanej ostatnio pracy nie wyklucza w sposób jednoznaczny możliwości wykonywania innych zawodów, które dotychczas stanowiły źródło jego dochodu. Również i w tym zakresie biegły sądowy nie dostrzegł żadnych przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania wymienionych wyżej prac.

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy stwierdził,

iż stan zdrowia odwołującego na dzień wydania skarżonej decyzji nie uzasadniał uznania

go za osobę niezdolną do pracy choćby w stopniu częściowym. W konsekwencji odwołujący nie spełniał przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej, a tym samym kumulatywnie warunków koniecznych do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności

do pracy.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał skarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za prawidłową i zgodną z prawem, wobec czego odwołanie W. W. – jako niezasadne – podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w sentencji wyroku

na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

(...)

(...)